

когого познаваше за пріятель. Благородникътъ го прія да стои въ дома му, до катъ идеше той да сбере войскѣ и да ся бѣжтъ срѣщо Кристирна. Гіуставъ ся съгласи на туй; но когато отиде благородникътъ, жена му каза на Гіустава, че мѣжъ ѝ отиде да найде солдаты, та да го хванѣтъ и затворѣтъ. Жената го проводи при единъ попъ, който бѣше единъ отъ пріятелитъ ѝ, и който го скры въ единъ долапъ въ църквѣтъ, дѣто сека нощъ му носеше яденіе. Слѣдователно попътъ склони много селяны, та да ся бѣжтъ съ Гіустава срѣщо Кристирна. Селяцитъ ся съгласихъ и подиръ много битвы, Гіуставъ освободи Шведцитъ, които, за награжденіе му, направихъ го тѣхенъ царъ.

ЕЛЕНА.

Вървайте, учителко, че тази исторія не ми дотегна, че ѣ добръ разбрахъ, и че щѣ ѣ добръ запомнѣ.

ДВАЕСЕТЫЙ РАЗГОВОРЪ.

День Осамнаесетый.

МАРІЯ.

Учителко, сега като е рано; не ще ли ни прикажете еднѣ прикаскѣ?

Вый много обычате прикаскытъ; и понеже много добръ учите и исторіитъ си, немогѣ да ви откажѣ. Щѣ ви прикажѣ еднѣ, но тя ще бѣде малко пѣдълшка. — Имало веднѣжъ единъ царъ, на име То-